

CARPE DIEM

Het verhaal over Wims levenslust
opgetekend door
Hilda Oprins

Inkijkexemplaar

Hilda Oprins

Carpe Diem

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2019

Copyright © Hilda Oprins

Omslag vormgeving Ambilicious Studio / Probeeld

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Tekstbewerking Inanna van den Berg Ambilicious

Eindredactie Sabine Mourits Ambilicious

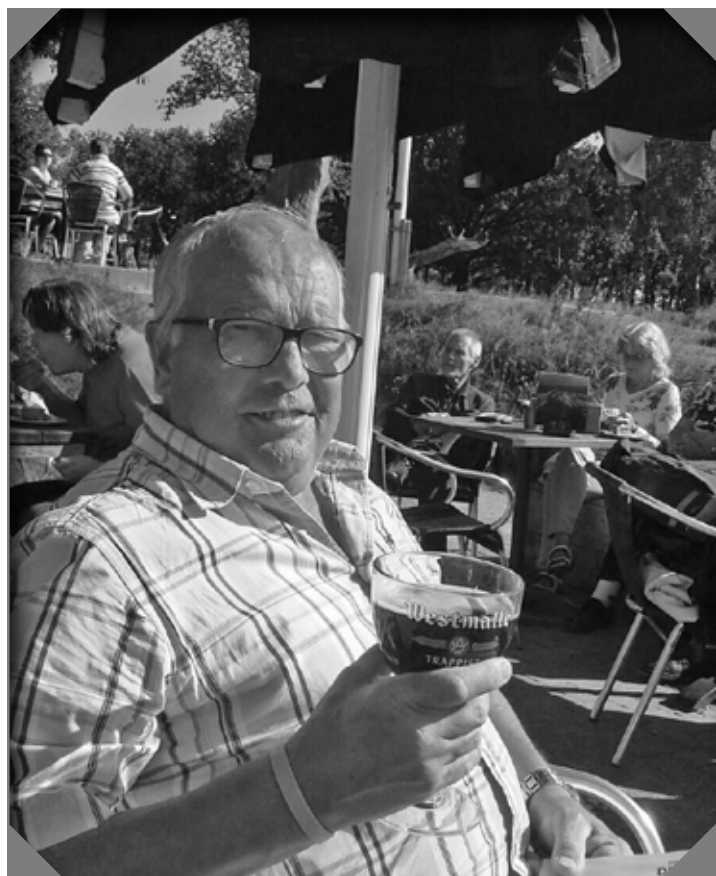
Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-67-2 | NUR 320

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carpe Diem

Dit verhaal gaat over de laatste viereneenhalf jaar van het leven van mijn man, de liefde van mijn leven, mijn vriend, mijn maatje, mijn alles.

Het vertelt over zijn vechtlust, levenslust, positiviteit, moed en liefde.

Alles greep hij aan om te strijden tegen zijn verschrikkelijke ziekte.

Alles had hij ervoor over om zo lang mogelijk bij ons te zijn, samen met mij oud te worden, onze kinderen te steunen, de kleinkinderen te zien opgroeien.

Altijd, ook tijdens periodes dat hij zich heel beroerd voelde, zelfs als we net een slechte uitslag hadden gekregen, bleef zijn levenslust aanwezig.

Altijd is hij blijven genieten van de mooie dingen.

Een wandeling over de Drunense duinen, een middagje Efteling met de kleinkinderen. Een verjaardag, Sinterklaas of Kerst. Een weekend of midweekje weg. Een vakantie naar Turkije. Het maakte niet uit wat het was, altijd probeerde hij te genieten van wat hij had.

Alleen oud & nieuw vond hij ontzettend moeilijk.

Want, wat zeg je tegen iemand die zo ziek is?

Altijd, altijd bleef hij hopen op een wonder, het mocht niet zo zijn ...

Zijn levensmotto was 'Carpe Diem', dus ook jullie wens ik:

'pluk de dag en geniet van het leven!'

Hilda

2012

Het begin van een lange weg

April

Je was blij dat je loopmaat Leon voorstelde een paar dagen met hem naar Luxemburg te gaan om zijn vakantiehuisje op te knappen. Ondanks je zeurende buikpijn had je er veel zin in. Sinds je met vervroegd pensioen was, was je zoekende je tijd goed te besteden. Op zaterdag vertrokken jullie.

Ik vond het heerlijk om een paar dagen mijn eigen tijd in te delen.

Op dinsdagavond lag ik ontspannen in bad.

Ik schrok van voetstappen op de trap. De badkamerdeur ging open en jij stapte naar binnen.

‘Wat doe jij hier?’ was het enige dat ik kon uitbrengen.

‘Ik had zo’n pijn dat we eerder naar huis zijn gekomen. Ik denk dat ik de huisartsenpost bel. Misschien heb ik een blindedarmontsteking.’

Ik sprong uit bad en kleepte me snel aan. Beneden zat Leon aan de tafel. Hij vertelde dat hij aan je gezicht had gezien hoeveel pijn je had.

Vijf minuten later vertrokken we naar de huisartsenpost. Vrij snel werd duidelijk dat het niet je blindedarm was. Toch was de arts niet gerustgesteld. Ze zag hoeveel pijn je had en verwees je door naar de Spoedeisende hulp.

Een andere arts onderzocht je, overlegde met een meerdere. Het was geen blindedarmontsteking. Verder onderzoek was niet nodig. Jij, en ook ik, voelden ons niet gerustgesteld met dit antwoord.

‘Kan er geen scan gemaakt worden? In het verleden heb ik last gehad van adenomateuze poliepen.’

Het antwoord was kort en krachtig. ‘Je mag naar huis en tegen de pijn kun je paracetamol slikken.’

De pijn zakte inderdaad en we gingen verder met ons dagelijks leven.

De pijnloze dagen duurden slechts een paar weken. De buikpijn was weer zo hevig dat we 's avonds naar de huisartsenpost gingen. Ook deze arts stuurde je door naar het ziekenhuis.

Er werd bloed geprikt, aan je buik gevoeld, weer overlegd met een meerdere en weer werden we naar huis gestuurd.

Dit herhaalde zich een aantal keer.

Onze huisarts besloot een foto van je buik te laten maken. Daar was weinig op te zien, alleen een kleine verdikking in je darmen. Daar hoefden we ons niet ongerust over te maken.

De pijn verdween soms een paar dagen, soms een week. We genoten dan extra. We gingen naar Turkije op vakantie, je liep de vierdaagse van Nijmegen.

Tussen de leuke momenten door zaten we regelmatig bij de huisartsenpost.

Na de zoveelste keer, ik ben de tel kwijtgeraakt, was er een arts die wel naar je luisterde. Zij concludeerde dat er beter gekeken moest worden. Ze schreef een brief voor de internist en maakte een afspraak.

De internist was verbaasd, vond het zelfs onbegrijpelijk dat je niet eerder een coloscopie had gehad. Vanaf dat moment ging alles heel snel.

Wel waren we intussen vier maanden, vol soms ondraaglijke pijn, verder.